

Як ти за мир – мобілізує же сили

Павло Тичина

І рідний люд, і сонце, і земля
до нашого сумління промовля:
Як ти за мир — мобілізує же сили,
агресорів щоб війни погасили!

Якщо ти океан, а не ручай —
історії ти рухи помічай,
у самий глиб епохи заглиблюйся,
в серця людей увесь переміщайся.

Для чого націй розділяє гать?
Для чого вічні ворожнечі жала?
В нас Ленінові співжиття начала,
щоб кожному народу розцвітатъ;

щоб тим, хто варить сталь, збирає хліб, —
не ядерний, не смертоносний гриб,
а щоб в серцях були відкриті двері...
Алеж глухі до цього мільярдери.

Прислухайся... Із Африки йде крик:
— На смерть нас колоніаліст прирік!
Він чинить всім і кривди і образи.
До чого тут його воєнні бази?

Із Греції луна: О, як нам жить!
Терпіння ж бо на ниточці дрижить...
А ген з Японії, де буровії,
до нас виходять з поглядом надії
каліка-жінка. Руки простяга: —
Чи буде людям мир? За ним жага!
Як ні, — скалічимося усі ми, всі ми...
Ви ж бачите? — я жертва Хіросіми.

Хіба ж то не була я молода?
Водиці б напилась — страшна вода.
Я жить не можу в рідній сторононьці,

бо й тут тебе зжере проклятий стронцій.

...Отак у шумі світового виру
з людьми йдемо у дружбі у тісній.
Перепинить нам треба шлях війні!
Всім серцем прагнем миру, тільки миру!

О, що зробила нам чума фашистська!
Ось — Київ наш. Ходім на кручу. Мить
постоїмо. Дніпро похмуро блиска...
Це хто в землі сирій тривожно спить?
Червоне полум'я з-під обеліска
як гнів священний грізно гуготить...

Прийшли: і матері й дівчата.
Мовчать усі...

Але стривай:

від Невідомого Солдата
немов би чуються слова.

— Це я, Солдат твій Невідомий,
народе мій, народе мій.
Своєї сили ти свідомий, —
тож так і далі розумій.

Хотів би говорить в півтона, —
лиш виринається як крик:
з-за моря крикає ворона, —
та в нас тепер не той вже вік.

Не дай ти ворогу довір'я:
кому ж воно, для чого й де?
Дзьобатому? — летить хай пір'я,
якщо на нас він нападе.

Моя ти, мамо, — любя, мамо,
над ким же райдуга-дуга...
Я чесно йшов в бою і прямо —
чого ж ти плачеш, дорога?

Я ще прийду до вас, я встану,
на трактор сяду, ти повір...
Мій син — в живих! — Не перестану
любить в ньому життя і мир.

Я той вогонь, що не вмирає,
що насторожує усіх.
Горить наш гнів і не згоряє, —
тримайтесь сил сторожових!

...Замовк Солдат. І тут ми клятву щиру
дали: перепинити шлях війні!
Роззброєння доможемось в ці дні:
всім серцем прагнем миру, тільки миру!